

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ:

ΞΕΝ. Ε. ΖΟΛΩΤΑ

ΑΓΓ. Θ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Καφκ

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙΜΗΣΕΙΣ (1)

Ὑπὸ

ΞΕΝ. Ε. ΖΟΛΩΤΑ

Ἡ χρηματοδότησις τοῦ πολέμου παρ' ἡμῖν ἐγένετο κατὰ μέγιστον μέρος διὰ τῆς συνεχοῦς ἐκδόσεως τραπεζογραμματίων ἔναντι τῶν ἀγγλικῶν πιστώσεων. Ἐπειδὴ δὲ αὗται ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιοῦν μόνον ἐντὸς τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας δὲν ὑφίστατο δὲ ἐλευθερία εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον, τὰ ἔναντι τούτων ἐκδιδόμενα τραπεζογραμμάτια κατὰ μέγα ποσοστὸν δὲν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν Ἐκδοτικὴν Τράπεζαν δι' ἀγορὰν συναλλάγματος πρὸς προμήθειαν ἐμπορευμάτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὥς θὰ συνέβαινεν ὑπὸ ὁμαλᾶς συνθήκας, ἀλλὰ παρέμενον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν κυκλοφορίᾳ προκαλοῦντα πληθωρικὰς συνεπείας.

Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἀπολύτως ἐσφαλμένη, καθόσον τὸ Κράτος εἶχεν ὑποχρέωσιν πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ πληθωρισμοῦ νὰ καλύψῃ τὰς ἐκτάκτους δαπάνας του κυρίως δι' ἐπιπροσθέτου φορολογίας καὶ βραχυπροθέσμου δανεισμοῦ.

Ὑπάρχουν ὅμως τινὲς οἱ ὅποιοι ἐρωτοῦν:

Διὰ ποῖον λόγον νὰ προσφύγῃ τὸ Κράτος εἰς τὴν φορολογίαν καὶ τὰ δάνεια τὴν στιγμὴν καθ' ἣν δύναται διὰ συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν μέσων πληρωμῆς ἀφ' ἐνός μὲν νὰ προμηθεύεται ὅσονδῆποτε χρῆμα διὰ τὰς ἀνάγκας του ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς συνε-

1: Ἡ μελέτη αὕτη εἶχε γραφῇ πρὸ τῆς καταπαύσεως τοῦ πολέμου. Ἐν τούτοις αὕτη ἔχει ἰσχὺν καὶ διὰ τὴν τρέχουσαν περίοδον, καθόσον εὐρισκόμεθα ἐκ νέου πρὸ μεγάλων ἐκτάκτων ἀμέσων ἀναγκῶν τοῦ Κράτους, ὅποτε γεννᾶται τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν. Πρέπει τὸ Κράτος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐξευρίσκον μέσα διὰ τῆς ἐκδοτικῆς μηχανῆς ἢ μήπως θὰ ὤφειλε νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν φορολογίαν καὶ τὰ βραχυπρόθεσμα δάνεια προβαῖνον ἅμα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν πολιτικῆς περισυλλογῆς; Διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ πράγματα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ τελευταία περίπτωση εἶναι ὑπὸ ὥρισμένης προϋποθέσεως ἢ μόνῃ ἐνδεδουλευμένη.

πείας τοῦ πληθωρισμοῦ, δεδομένου ὅτι διὰ τὰ κύρια εἶδη καταναλώσεως ἰσχύουν αὐστηραὶ διατιμήσεις καὶ ποσόστωσις;

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο ζήτημα παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Ἐάν ἴσχυε τὸ σύστημα τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς ἀγορᾶς θὰ ἐπροκαλεῖτο ὑψώσεις τῶν τιμῶν μὲ συνέπειαν τὴν μείωσιν τοῦ μέρους τῶν προϊόντων, τὰ ὅποια θὰ ἠδύναντο νὰ ἀγοράσουν οἱ κάτοχοι τῆς παλαιᾶς ἀγοραστικῆς δυνάμεως. Ἀκριβῶς ἡ μείωσις αὕτη εἶναι ἡ ἀπελευθερουσα ὠρισμένην ποσότητα ἐμπορευμάτων ἱκανῶν νὰ ἀγορασθοῦν, χάρις εἰς τὴν ἐπιπρόσθετον ἀγοραστικὴν δύναμιν. Ἡ ὑψώσεις τῶν τιμῶν συνεπάγεται τὴν στέρησιν τῶν πολιτῶν τῆς αὐτῆς χώρας τμήματος τῆς ἀγοραστικῆς ἱκανότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ τοὺς παράσχουν τὰ εἰσοδήματά των. Τὸ πραγματικὸν εἰσόδημα δύναται νὰ τεθῇ κατόπιν τούτου εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κατόχων τῆς τεχνητῶς διαμορφωθείσης ἀγοραστικῆς δυνάμεως, δηλαδὴ τοῦ Κράτους. Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει μὲν τὰ γνωστὰ καταστρεπτικὰ μειονεκτήματα τοῦ μεγάλου πληθωρισμοῦ, ἔχει ὅμως καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι διὰ τῆς μεγαλειτέρας ὑψώσεως τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν τῶν ζητουμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐπέρχεται αὐτόματος καθοδήγησις τῆς παραγωγῆς, συγκεντρουμένων περὶ σποτέρων παραγωγικῶν δυνάμεων εἰς τοὺς τομεῖς τούτους.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως καθ' ἣν διὰ τὰ περισσότερα εἶδη καταναλώσεως ἰσχύουν διατιμήσεις καὶ ποσόστωσις εἶναι εὐνόητον ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πληθωρισμοῦ δὲν δύνανται νὰ ἐκδηλωθοῦν τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν εἰδῶν τούτων, ἐφ' ὅσον βεβαίως τηροῦνται αὐστηρῶς αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις, πρᾶγμα, ὅπερ, ὡς θὰ ἴδωμεν, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον.

Ἄς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι πράγματι αἱ διατιμήσεις καὶ ἡ ποσόστωσις ἐφαρμόζονται ἀπαρεγκλίτως, λαθρεμπόριον δὲ δὲν ὑφίσταται. Ἐρωτᾶται ποίας συνεπείας θὰ προκαλέσῃ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους δημιουργουμένη τεχνητὴ ἀγοραστικὴ δύναμις;

Διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἐκτύλιξιν τῶν γεγονότων δεόν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς:

Τὸ Κράτος διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν νέων μέσων πληρωμῆς ἀποθλέπει εἴτε εἰς τὴν πληρωμὴν ὠρισμένων ἐπιπροσθέτων ἀμοιβῶν καὶ ἐπιδομάτων εἴτε εἰς τὴν ἀπόκτησιν εἰδῶν.

Εἶναι γνωστὸν πόσον αὐξάνονται τὰ κρνδύλια τοῦ Κράτους δι' ἀμοιβὰς καὶ παντοίας ἐνισχύσεις κατὰ τὸν πόλεμον· οὕτω πολυπλασιάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, χορηγεῖται ἡμερησίᾳ ἀποζημίωσις εἰς τοὺς στρατιώτας, κα-

ταβάλλονται ἐπιδόματα εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ παρέχονται διάφοροι ἄλλαι ἐνισχύσεις. Ἐνταῦθα δέον νὰ περιληφθοῦν καὶ τὰ ἔκτακτα κέρδη τῶν προμηθευτῶν τοῦ Κράτους.

Ἡ νέα αὕτη ἀγοραστική δύναμις ἣ πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ζήτησις ἣ πρέπει νὰ ἀποταμιευθῇ. Συνήθως ὅμως κατὰ μέγα μέρος μεταβάλλεται εἰς ζήτησιν. Ἐφ' ὅσον εἰς τὴν ἀγορὰν ἀγαθῶν εὐρείας καταναλώσεως ὑφίστανται διατιμήσεις καὶ ποσόστωσις αὐστηρῶς τηρούμεναι, ἡ νέα αὕτη ζήτησις θὰ ἀποκρουσθῇ χωρὶς νὰ μεταβληθῶν αἱ συνθήκαι τῆς ἀγορᾶς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἓνα τμήμα τῆς ζητήσεως θὰ στραφῇ εἰς εἶδη ἐλεύθερα τὰ ὁποῖα εἶναι δευτερευούσης πάντοτε σημασίας. Ἐκεῖ θὰ ὑψωθοῦν αἱ τιμαὶ ἀντιστοίχως πρὸς τὴν ἡυξημένην ζήτησιν, ταχέως δὲ θὰ ἐξαντληθοῦν τὰ ἀποθέματα. Καὶ δι' ἐκεῖνα μὲν τῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αἱ δὲ δυνατότητες εἰσαγωγῆς εἶναι μικραί, ἡ ἀγορὰ θὰ μείνῃ κενή, διὰ τὰ παραγόμενα ὅμως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θὰ προκληθῇ συγκέντρωσις παραγωγικῶν δυνάμεων πρὸς αὕξησιν τῆς παραγωγῆς τούτων. Καὶ ἂν μὲν ὑφίσταται ἀνεργία, ὡς συμβαίνει πάντοτε κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πολέμου, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἐπικίνδυνον, ἔάν ὅμως ὑπάρχῃ πλήρης ἀπασχόλησις τότε αἱ παραγωγικαὶ αὗται δυνάμεις θὰ ἀποσπαθοῦν ἀπὸ ζωτικωτέρους τομεῖς τῆς παραγωγῆς πρὸς χρησιμοποίησιν καὶ κατασκευὴν εἰδῶν δευτερευούσης σημασίας ἢ καὶ περιττῶν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶναι ἐνδεδειγμένη ἢ ἔντασις τῆς παραγωγῆς εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ πολεμικοῦ ὕλικου.

Ἡ ἀντίληψις καθ' ἣν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπεκταθοῦν αἱ διατιμήσεις καὶ ἡ ποσόστωσις ἐπὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀγαθῶν δὲν εὐσταθεῖ καθόσον τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι συνυφασμένον μὲ τόσα μειονεκτήματα καὶ δυσχερείας ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ τις νὰ τὸ συστήσῃ σοβαρῶς.

Ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ νέα ἀγοραστική δύναμις δὲν χρησιμοποιηθῇ πρὸς προμήθειαν εἰδῶν ἀλλὰ ἀποταμιευθῇ, τότε θὰ ἦτο ἀνόητον τὸ Κράτος νὰ τὴν ἀφήσῃ λιμνάζουσαν εἰς τὰς Τραπεζὰς ἢ τὰ ἰδιωτικὰ ταμεῖα καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπαναπορροφήσῃ διὰ φορολογίας ἢ δανεισμοῦ, ἀλλὰ ἀντ' αὐτοῦ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν νέου χαρτονομίσματος πρὸς συνέχισιν τοῦ φαινομένου κατὰ λόγον προοδευτικὸν μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους συνεπάγεται. Τὸ Κράτος ὀφείλει εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ διοχετεύσῃ τὴν ἀγοραστικὴν ταύτην δύναμιν εἰς τὰ ταμεῖα του, δι' αὐτῆς δὲ εἰς τὸ μέλλον ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς ἐκτάκτους του δαπάνας δεδομένου ὅτι διὰ τοῦ δημιουργουμένου κυκλώματος ἡ ἰδία ἀγοραστική δύναμις θὰ εἰσρέῃ

εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ταμεῖα ὑπὸ τὴν μορφήν διαφόρων ἀμοιβῶν καὶ ἡ ἰδίᾳ ἢ τοῦλάχιστον τὸ μεγαλείτερον τμήμα ταύτης θὰ ἐπανεισρέῃ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον διὰ τῆς φορολογίας ἢ τοῦ δανεισμοῦ.

Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ διατιμήσεις καὶ ἡ ποσόστωσις δὲν ἐπεβλήθησαν οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβληθοῦν ἐπὶ πάντων τῶν προϊόντων ἢ οὔτω δημιουργουμένη ἀγοραστική δύναμις θὰ εὕρισκε διέξοδον εἰς τὴν ἀγορὰν ἀγαθῶν μὲ τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας συνεπείας. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν προτέρων ἡ φορολόγησις ἢ ἡ προσέλκυσις αὐτῆς εἰς τὰ δημόσια δάνεια.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα τῆς τεχνητῆς δημιουργίας ἀγοραστικῆς δυνάμεως πρὸς προμήθειαν εἰδῶν ὑπὸ τοῦ Κράτους παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον τὸ Κράτος ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν διατετιμημένων καὶ ποσοστωμένων ἐμπορευμάτων εἶναι εὐνόητον ὅτι δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ταῦτα ἀγοράζον μὲν εἰς τὰς ἐπισημοὺς τιμὰς περιορίζον ὅμως τὸ ποσοστὸν κατὰ καταναλωτὴν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ νέα ἀγοραστική δύναμις συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀντίστοιχος παλαιὰ ἀγοραστική δύναμις χρησιμοποιουμένη μέχρι τῆς στιγμῆς εἰς τὴν προμήθειαν τῶν εἰδῶν τῶν ἀπορροφουμένων νῦν ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ ἀγοραστική αὕτη δύναμις θὰ ἐνεργήσῃ ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ εἰσρέουσα εἰς τὴν οἰκονομίαν διὰ τῶν νέων ποικίλων ἀμοιβῶν τοῦ Κράτους. Δηλαδή ἡ θὰ στραφῇ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλευθέρων εἰδῶν δευτερευούσης σημασίας μὲ τὰς γνωστὰς συνεπείας ἢ θὰ ἀποταμιευθῇ. Περὶ αὐτοῦ ὅμως ἐγράψαμεν ἄρκετὰ ἀνωτέρω.

Ἐὰν πάλιν τὸ Κράτος ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλευθέρων εἰδῶν θὰ σημειωθῇ ὑψωσις τῶν τιμῶν (πρᾶγμα ὅπερ συνήθως τὸ Κράτος ἐμποδίζει δι' ἐπιβολῆς διατιμήσεων). Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι διττόν: πρῶτον νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀγοραστική ἰκανότης τῶν ἰδιωτῶν ἀγοραστῶν, οἵτινες θὰ προμηθευθοῦν ὀλιγώτερα εἶδη καὶ δεύτερον θὰ δημιουργηθοῦν ἔκτακτα κέρδη εἰς τοὺς παραγωγούς. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι θὰ προβοῦν εἰς ἐπέκτασιν τῆς παραγωγῆς των κεφαλαιοποιούντες τμήμα ἢ καὶ τὸ ὅλον τῶν κερδῶν ἢ θὰ στραφοῦν ἐν μέρει εἰς τὴν προμήθειαν ἄλλων ἐλευθέρων εἰδῶν μὲ συνεπείας ὁμοίας πρὸς τὰς τῶν νέων ἀμοιβῶν. Καὶ ἡ μὲν διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν τιμῶν συγκέντρωσις περισσοτέρων παραγωγικῶν δυνάμεων εἰς πολεμικοὺς ζωτικοὺς τομεῖς τῆς παραγωγῆς εἶναι εὐχάριστος, ἐπειδὴ ὅμως αὕτη εἶναι ἀπόρροια νέας τεχνητῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως καὶ ὅχι παλαιᾶς, θὰ συντελέσῃ εἰς αὔξησιν ἀμοιβῶν καὶ εἰσοδημάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀντανάκλασις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς

θὰ εἶναι ὡς ἡ εἰς προηγουμένην σελίδα σκιαγραφηθεῖσα τῶν νέων ἀμοιβῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν θὰ συνέβαινον ἐφ' ὅσον ὡς ὑπεθέσαμεν ἀνωτέρω ἐπετυγχάνετο ἡ πλήρης καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως τήρησις τῶν διατιμήσεων καὶ ποσοστώσεων. Τοῦτο ὅμως ὡς ἐδίδαξεν ἡ πείρα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ παρ' ἡμῖν εἶναι ἀκατόρθωτον.

Εἰδικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα παρατηροῦμεν ὅτι αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις δὲν δύνανται νὰ ἰσχύσουν αὐστηρῶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: Διότι δὲν ὑφίστανται πολλὰ μεγάλα ἄστικά κέντρα μὲ ἐκτεταμένas ἀγορὰς ἐνθα συγκεντροῦνται τὰ κυριώτερα εἶδη καταναλώσεως ὥστε νὰ καθίσταται ἐφικτὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς ὁ ἔλεγχος. Εἰς τὰς ἐπαρχίας λόγω τῶν συγγενικῶν ἢ φιλικῶν σχέσεων τῶν κατοίκων αἱ συναλλαγαὶ δύνανται νὰ λαμβάνουν χώραν κατὰ παράθασιν πάσης ἀγορανομικῆς διατάξεως πολλάκις μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν συναλλασσομένων χωρὶς ποτὲ νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ ἔλεγχος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἄστικά κέντρα ὡς εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκην αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις ἰσχύουν κυρίως διὰ τοὺς μικροεισοδηματίας· διὰ τοὺς μέσους καὶ μεγάλους εἰσοδηματίας λειτουργεῖ πάντοτε λαθραία ἀγορὰ μὲ ἐλευθέρας τιμὰς.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι λαθραία ἀγορὰ ὑφίσταται καὶ εἰς ἄλλας χώρας παρὰ τὴν ἀπειλὴν αὐστηροτάτων ποινῶν. Ἐξ ἄλλου οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν ἐλειτούργησαν κανονικῶς αἱ διατιμήσεις.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἡ εὐρυτέρα πληθωρικὴ αὔξησις τῶν μέσων πληρωμῆς ἀναγκαίως ὁδηγεῖ εἰς τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα:

Συντελεῖ εἰς τὴν μείωσιν τῆς προσφορᾶς ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἀγορᾷ τῶν διατετιμημένων εἰδῶν καταναλώσεως. Τὰ ὑπόλοιπα προσφέρονται εἰς τὴν λαθραίαν ἀγορὰν μὲ ἐλευθέρας ὑψηλὰς τιμὰς. Πρὸς τούτοις δημιουργεῖ ρεῦμα ζητήσεως εἰδῶν μὴ διατετιμημένων, τὰ ὁποῖα εἶναι δευτερευούσης σημασίας μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόσπασιν παραγωγικῶν δυνάμεων ἀπὸ τομεῖς περισσότερον σπουδαίους. Οὕτω ἐνῶ ἐμφανίζονται τὰ μειονεκτήματα τοῦ πληθωρισμοῦ εἰς εὐρείαν κλίμακα τὸ μόνον πλεονέκτημα αὐτοῦ τῆς διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν τιμῶν λελογισμένης κατευθύνσεως τῆς παραγωγῆς ἀδρανεῖ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς ὅτι εἰς μίαν οἰκονομίαν, ὡς ἡ ἡμετέρα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχει ἐνεργηθῇ σχετικὸς πληθωρισμός, σκόπιμος εἶναι ἡ μὴ συνέχισις αὐτοῦ ἥτις ὁδηγεῖ εἰς ἐξάρθρωσιν τῆς οἰκονομίας, ἀλλ' ἡ ἐπιβολὴ φορολογίας καὶ δανείων πρὸς ἀπορρόφησιν τῆς ἀγοραστικῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ἀποσόθῃσιν περαιτέρω δημιουργίας πληθωρισμοῦ.